ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ ROLAND DORGELES

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΕΝΟΣ ΑΠΑΧΗ

Ἔτυχε νὰ καθίσουνε στὸ ἴδιο τραπέζι μέσα στὴν αὔθουσα τοῦ ἑστιατορίου.

Ἐκείνη ἔτρωγε τὸ φροῦτο της μὲ σκυμένο τὸ κεφάλι, κατακόκκινη, ρίχνοντάς του κάπου-κάπου γρήγορες ματιές.

— Φαίνεται σεμνή...τίμιο κορίτσι, ἐσκεπτόταν ἐκεῖνος καθὼς τὴν ἔβλεπε ἔτσι συμμαζεμένη, μὲ τὸ βλέμμα του καρφωμένο διαρκῶς ἐπάνω στὸν λαιμό της.

Τί ἐθαύμαζε ἄραγε ; Τὴν ἀσπράδα καὶ τὴν ὡραιότητα τοῦ λαιμοῦ ἐκείνου, ἢ τὴν μεγαλοπρέπεια τοῦ μαργαριταρένιου κολλιὲ μὲ τὶς μεγάλες χάντρες ; Ἴσως καὶ τὰ δύο.

Σὲ λίγο τῆς ἔπιασε κουβέντα κ' ἐκείνη τοῦ ἀπαντοῦσε ντροπαλὴ καὶ συμμαζεμένη. Τὰ μάτια της ὅμως—τί σοῦ εἶνε αὐτὰ τὰ γυναικεῖα μάτια!—ἔπεφταν κάθε τόσο ἐπάνω στὸ δάχτυλό τον, ὅπου γυάλιζε ἕνα χονδρὸ ὁλόχρυσο δαχτυλίδι μ' ἕνα πολὺ μεγάλο λαμπερὸ διαμάντι.

— Ὡραῖο τὸ δαχτυλίδι σας ! τοῦ εἶπε ἔξαφνα σὲ κάποια στιγμή.

— Ναί, εἶνε οἰκογενειακό μου κειμήλιο. Εἶνε χρυσάφι καθαρὸ καὶ τὸ διαμάντι του σπάνιο πολύ, ἀποκρίθηκε αὐτὸς μὲ κάποια ὑπερηφάνεια κυττάζοντάς την μέσ' στὰ μάτια.

Σιγά-σιγὰ ἄρχισε νὰ τῆς μιλᾷ τρυφερά, ἐρωτικά, σκύβοντας κάθε τόσο κοντά της. Στὸ τέλος τῆς ἐπρότεινε νὰ κάνουν ἕναν περίπατο στὸ δάσος τῆς Βουλώνης. Ἐκείνη μόλις ἄκουσε τὴν πρότασή του, κούνησε τὸ κεφάλι της ἀρνητικά.

— Μὰ γιατί ; εἶπε αὐτός. Σᾶς βεβαιῶ, σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι θὰ κάνουμε ἕναν περίπατο ἐντελῶς ἀθῶο... Μὴ φοβᾶσθε τίποτε. Ἐλάτε. Θέλω μόνο νὰ σᾶς ἔχω κοντά μου, μακρυὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ βέβηλα βλέμματα ποὺ εἶνε καρφωμένα ἐπάνω σας. Ἐλάτε, σᾶς παρακαλῶ.

Τῆς μίλησε μὲ τόση τρυφερότητα, μὲ τόσο πειστικὰ λόγια, ποὺ στὸ τέλος ἐκείνη δέχτηκε.

Τὴν ὥρα ποὺ τὴν βοηθοῦσε νὰ φορέσῃ τὸ μαντό της τὸ χέρι τον ἔτρεμε νευρικά. Τὰ ἔβαλε μὲ τὸν ἑαυτό τον.

«...Βλάκα, ἔλεγε μονολογῶντας, τί συγκίνησι εἶνε αὐτή ; τί τρέμεις ἔτσι ; Ζῶοι ! Ἐσὺ ἔχεις κάνει ἄλλα κ' ἄλλα κόλπα πολὺ μεγαλύτερα. Ἔλα, ἔλα ! Μὴ σὲ συγκινεῖ ἡ ὠμορφιά της καὶ ἡ ἀθωότης, ποὺ νὰ ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπό της ; Ἔμπρός, κουράγιο ! Θὰ εἶνε καμμιὰ ἐπαρχιωτοῦλα ποὺ δὲν θὰ τὴν ξαναΐδῆς οὔτε αὔριο, οὔτε ποτέ».

Ἔτσι, ὀντας θάρρος στὸν ἑαυτό του τὴν ἀκολούθησε.

Ἔξω ἀπ' τὸ ἑστιατόριο περιμέναν μερικὰ ἀμάξια. Ἐφώναξε ἕνα ἀπ' αὐτά, τὴν ἔβοήθησε νὰ ἀνεβῇ, ἀνέβηκε ἔπειτα κι' αὐτὸς λέγοντας στὸν ἀμαξᾶ :

— Στὸ δάσος τῆς Βουλώνης. Ἀργά, ἀργά...

Τὸ σκοτάδι τοῦ ἀμαξιοῦ τοὺς ἔκανε νὰ δειλιάσουν καὶ ν' ἀποτραβηχτοῦν ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον. Ἐκεῖνος ἐδίσταζε νὰ τῆς μιλήσῃ. Ἔντωσθε τὸ λαρύγγι του νὰ στεγνώσῃ ἀπ' τὴν συγκίνησι. Ποτέ του τόσα χρόνια, δὲν θυμόταν νάχε νοιώσει σὲ παρόμοια περίπτωση, τέτοια ταραχή. Τοῦ ἔρχόταν νὰ σταματήσῃ τὸ ἀμάξι καὶ νὰ κατεβῇ, νὰ φύγῃ... Στὸ τέλος ὅμως ξαναπῆρε θάρρος καὶ τῆς ἔπιασε το χέρι. Δὲν εἶχε ὅμως διάθεση νὰ μιλήσῃ καὶ γι' αὐτὸ ἄρχισε νὰ τῆς λέῃ κουβέντες ἀδιάφορες καὶ ψυχρές, κάθε ἄλλο παρὰ ἐρωτικές. Ἐκείνη τὸν ἄκουγε χωρὶς νὰ βγάζῃ τοιμουδιά. Εἶχε περάσει μόνο τὰ δάχτυλά της ἀνάμεσα στὰ δικά του καὶ τὰ ἔσφιγγε δυνατά. Τὸ σφίξιμο ἐκεῖνο ἄρχισε νὰ δυναμώνῃ τὴν συγκίνησί του. Γιὰ νὰ δώσῃ θάρρος στὸν ἑαυτό του μονολογοῦσε κι' ἔλεγε.

— Ἔλα βλάκα, κάνε γρήγορα !... Μπαίνουμε στὸ δάσος. Αὐτὴ εἶνε ἡ κατάλληλη στιγμή. Χρησιμοποίησε τὸ χλωροφόρμιο, χωρὶς νὰ τολμήσῃ νὰ τὸ βγάλῃ.

— Περίεργο ! εἶπε μονολογώντας πάλι. Τί συγκίνησι εἶνε αὐτὴ ποὺ μ' ἔπιασε ;... Οὔτε τὸ βράδυ ποὺ βούτηξα τὸ δαχτυλίδι μέσα ἀπ' τὸ χρυσοχοεῖο δὲν ἔτρεμα ἔτσι...

Ἐκείνη τὴν στιγμὴ ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς νέας.

— Δὲν μοῦ λέτε τίποτε ;... τοῦ εἶπε παραπονετικά. Πρωτήτερα εἴσαστε πιὸ εὔθυμος... Φαίνεται ὅτι ἡ συντροφιά μου σᾶς πλήττει... Ἂν εἶν' ἔτσι, τότε μπορεῖτε νὰ σταματήσετε τὸ ἀμάξι στὴν πλατεῖα νὰ κατέβουμε. Ἴσως κάνετε κέφι, ἄμα βρῆτε καμμιὰ ἄλλη... Ἐξ ἄλλου εἶμαι καὶ κουρασμένη...

Ἐτράβηξε τὸ χέρι της ἀπ' τὸ δικό του. Αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασί του. Ἔσκυψε κ' ἔψαχε τὸ πρόσωπό τον κοντὰ στὸ δικό της, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο ἐξεβούλωνε τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ χλωροφόρμιο. Ἔπειτα σὲ μιὰ στιγμή, ἀπότομα καὶ βάναυσα, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ κεφάλι, τῆς τὸ ἀνέτρεψε πρὸς τὰ πίσω καὶ τῆς ἔριξε στὸ στόμα τὸ ναρκωτικό, καὶ σφίγγοντάς της τὰ ρουθούνια δυνατά !... Τὸ ἀμάξι πλημμύρισε ἀπὸ τὴ μυρουδιὰ τοῦ χλωροφορμίου. Ἐγύρισε τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ ἄλλο μέρος γιὰ νὰ μὴν τὸν ζαλίσει κι' αὐτὸν ἡ μυρουδιὰ σφίγγοντας τὰ δόντια του.

Ἐκείνη ἐπάλευε μὲ ἀπόγνωσι καὶ τοῦ φώναζε.

— Ὄχι, μή... ὄχι ἐμένα... Κάνεις λάθος, θὰ σοῦ πῶ... θὰ σοῦ ἐξηγήσω...

Καὶ προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὸ σφίξιμο τῶν χεριῶν του. Ἐκεῖνος ὅμως τὴν κρατοῦσε δυνατὰ καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ ἡσυχάσῃ.

Τότε αὐτὴ τοῦ φώναξε ἄλλη μιὰ φορά :

Κάνεις λάθος μή... ὄχι μεταξύ μας...

Καὶ ἔπεσε ἀναίσθητη.

Ἀμέσως αὐτὸς ἐτράβηξε τὸ μπουκάλι ἀπ' τὸ πρόσωπό της, τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του καὶ ἄνοιξε τὸ ἕνα τζάμι τοῦ ἀμαξιοῦ γιὰ νὰ ἀερισθῇ καὶ ν' ἀναπνεύσῃ. Ἔπειτα τῆς ἔβγαλε ἀπὸ τὸ λαιμὸ τὸ κολλιέ. Τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του, καὶ φώναξε τὸν ἀμαξᾶ νὰ σταματήσῃ ἐνῶ ἐν τῷ μεταξὺ τὴν ἔβαλε νὰ σταθῇ ἴσια στὴν θέση της. Ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ ἀμαξιοῦ, κατέβηκε σιγὰ - σιγὰ καὶ γιὰ νὰ μὴν δώσῃ ὑποψίες στὸν ἀμαξᾶ ἔπιασε τὸ ἀκίνητο χέρι της, τὸ ἡλησε μὲ τρυφερότητα καὶ εἶπε σὰ νὰ τῆς μιλοῦσε πραγματικά :

— Ναί, αὔριο στὶς τρεῖς, ἀγάπη μου... Ὡρισμένως...

Καὶ ἀφοῦ ξαναφίλησε τὸ χέρι, ἔκλεισε τὴν πόρτα λέγοντας στὸν ἀμαξᾶ :

— Πήγαινε τὴν κυρία στὴν ὁδὸ Ἐντουὰρ Ντεταΐγ 4.

Τὸ ἀμάξι ἔφυγε κι' ἐκεῖνος προχώρησε ἀντίθετα. Πιὸ πέρα ἐσταμάτησε ἕνα ταξί, ἐμπῆκε μέσα λέγοντας στὸν ὁσφρὸ νὰ τὸν πάῃ σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ καμπαρὲ τῆς Μονμάρτρης.

— Γιὰ πᾶν ἐνδεχόμενο πρέπει νὰ μπορῶ νὰ ἀποδείξω τὸ ἄλλοθι, συλλογίστηκε.

Καθὼς ἔμπαινε μέσα στὸ καμπαρὲ κυτάχθηκε στὸν καθρέφτη καὶ εἶδε πὼς ἤταν κατάχλωμος. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἔντωσθε κάποια ζάλη στὸ κεφάλι του... Ἔπιῆγε στὸ καλλωπιστήριο καὶ ἔρριξε μὲ λίγο νερὸ τὸ πρόσωπό τον. Καθὼς ἔβαζε τὸ χέρι του στὴν τσέπη του ἄγγιξε τὸ κολλιέ. Δὲν μπόρεσε νὰ ἀντθέξῃ στὸν πειρασμό.

Τὸ ἔβγαλε προσέχοντας μήπως τὸν ἴδῃ κανείς, τὸ πῆγε κοντὰ στὸ φῶς καὶ ἄρχισε νὰ τὸ καμαρώνῃ χαϊδεύοντάς το μὲ τὰ δάχτυλά του.

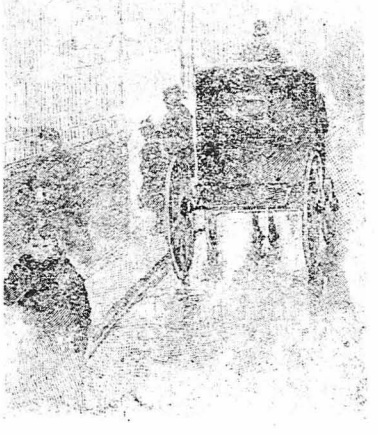

Ξαφνικὰ χλώμιασε ἀκόμη περισσότερο καὶ τὰ μάτια του ἀγρίεψαν. Ἐκύτταξε τὰ μαργαριτάρια μὲ μεγαλύτερη προσοχὴ καὶ μιὰ βλαστήμια τοῦ ξέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος !... εἶπε ! Τὴν ἔπαθα σὰν βλάκας. Εἶνε ψεύτικο !...

Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατά. Τώρα ἐξηγοῦσε τὰ λόγια ποὺ τοῦλεγε ἐκείνη, ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ τὴ χλωροφορμιάσῃ : «Κάνεις λάθος... «... ἐμένα... ὄχι μεταξύ μας... θὰ σοῦ ἐξηγήσω...

Τὴν ἔπαθα ! ἔλεγε μονολογῶντας. Ἡ καϋμένη πῆγε νὰ μὲ προλάβῃ. Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος !...

Ἔτρεμε ἀπ' τὸ θυμό του.

— Τὴν ἔπαθα σὰν ἀγράμματος. Ἂς πάω τώρα μέσ' στὴν σάλα νὰ πιῶ τίποτε γιὰ νὰ παρηγορηθῶ...

Ἔμπῆκε μέσ' στὴν σάλα, εἶδε τὴν παρέα του σ' ἕνα τραπέζι καὶ πῆγε πρὸς τὰ ἐκεῖ. Μόλις ὅμως ἔφθασε κοντά, πρωτοῦ ἀκόμη χαιρετήσῃ ἡ γυναῖκες τῆς συντροφιᾶς τοῦ φώναξαν ὅλες μαζί.

Ποῦ εἶνε τὸ δαχτυλίδι σου, τί τῶκαιες.

Ὅλες τὸ ζήλευαν τὸ δαχτυλίδι ἐκεῖνο καὶ γι' αὐτὸ ἐπρόσεξαν ἀμέσως πὼς τοῦ ἔλειπε.

Ἐκεῖνος τρομαγμένος κύτταξε τὰ δάχτυλά του, δὲν εἶδε τὸ δαχτυλίδι καὶ ἀμέσως τότε ἐθυμήθηκε ὅτι ἡ ἄγνωστη εἶχε χώσει τὰ δάχτυλά της ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του.

Ἠλίθε, χίλιες φορὲς ἠλίθε ! σφύριαξε τρίζοντας τὰ δόντια του... Τὴν ἔπαθες δυὸ φορές. Τῆς πῆρες τὰ ψεύτικα μαργαριτάρια κι' ἐκείνη τὸ ἀληθινό σου δαχτυλίδι !... Βλάκα !... Βλάκα !...

Roland Dorgeles

ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΠΑΘΗ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΦΙΛΑΡΓΥΡΩΝ

Ἕνας διάσημος φιλάργυρος τῆς ἐποχῆς του ἦταν ὁ μαρκήσιος ντ' Ἀλλίγκρ, γιὰ τὸν ὁποῖο λένε, ὅτι κάθε ἀπόγευμα, πρὶν φύγει ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἔκλεινε μὲ προσοχὴ μέσα στὴ ζαχαριέρα του μιὰ μυῖγα. Καὶ τὸ βράδυ, ὅταν ἐπέστρεφε, ἡ πρώτη του φροντὶς ἦταν νὰ παρατηρήσῃ ἐὰν ὁ φτερωτός του φύλακας βρισκόταν πάντοτε στὴ θέση του ! Ἔτσι καταλάβαινε ἂν τοὔκλεψαν οἱ ὑπηρέτες τὴ ζάχαρι ἢ ὄχι. Κι' ὅταν ἡ μυῖγα δὲν ὑπῆρχε στὴ ζαχαριέρα οἱ ὑπηρέτες ἐξυλίζοντο ἀγρίως !...

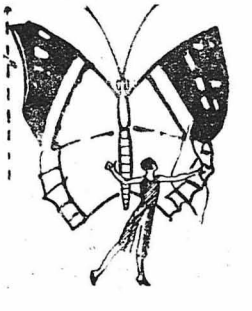

✻

Ὡς εἰς τὸν βράχον θραύεται
τὸ ἓν μετ' ἄλλο κῦμα,
Αἱ γενεαὶ παρέρχονται
καὶ σπῶσιν εἰς τὸ μνῆμα.

Σ. Βασιλειάδης